

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2021 r. – EAA/Komisja**(Sprawa T-781/21)**

(2022/C 73/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europejskie Stowarzyszenie Wytwórców Aluminium (EAA) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: B. O'Connor i M. Hommé, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/1784, na mocy którego Komisja nie nakazała poboru ceł tymczasowych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/1784 ⁽¹⁾, strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/1036 ⁽²⁾, a w szczególności jego art. 10 ust. 2, przedmiot i cel tego rozporządzenia oraz ustaloną praktykę Komisji w zakresie nakazania poboru ceł tymczasowych.
2. Zarzut drugi zgodnie z którym Komisja nie wywiązała się z ciążącego na niej na mocy art. 296 TFUE obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasady sprawiedliwości proceduralnej i dobrej administracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2021/1784 z dnia 8 października 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz wyrobów walcowanych płaskich z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2021 L 359, s. 6).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016 L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2021 r. – EAA/Komisja**(Sprawa T-782/21)**

(2022/C 73/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europejskie Stowarzyszenie Wytwórców Aluminium (EAA) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: B. O'Connor i M. Hommé, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zastosowanie środka organizacji postępowania w odniesieniu do dwóch aspektów sprawy;

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej (UE) 2021/1788 ⁽¹⁾, mocą której Komisja zawiesiła skutki rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/1784 ⁽²⁾;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła rozporządzenie 2016/1036 ⁽³⁾, a w szczególności jego art. 14 ust. 4. W szczególności Komisja odmówiła zbadania problematyki szkody zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia 2016/1036, badając wyłącznie ograniczoną i zawężoną liczbę wskaźników szkody. Ponadto, Komisja nie dokonała oceny interesu Unii. Nie wzięła ona również pod uwagę unijnej polityki dekarbonizacji i wyznaczyła sobie termin, który nie był przewidziany prawem. Wreszcie Komisja popełniła błąd w odniesieniu do kryterium prawnego jakie należy zastosować w zakresie ponownego wystąpienia szkody.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja działała z naruszeniem zasad sprawiedliwości proceduralnej i dobrej administracji. W szczególności całe działanie Komisji w ramach dochodzenia dotyczącego zawieszenia było wadliwe, a dochodzenie to nie zostało wszczęte zgodnie z prawem ani na merytorycznych podstawach. Co więcej, Komisja nałożyła ograniczenie czasowe, które nie było niezbędne w celu zachowania nieracjonalnego i niekoniecznego terminu. Komisja postąpiła ponadto w sposób niespójny zapożyczając pojęcie ujawnienia, znajdujące zastosowanie do nowych postępowań i postępowań przeglądowych, bez zachowania terminów, które mają zastosowanie do tych postępowań. Wreszcie ocena interesu Unii nie została ujawniona stronom, a strony te nie mogły odnieść się do tej oceny.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 296 TFUE nie przedstawiając odpowiedniego uzasadnienia. W szczególności Komisja nie przedstawiła w odpowiedni sposób, dlaczego konieczne było wyznaczenie terminu na zakończenie dochodzenia dotyczącego zawieszenia takiego samego jak na zakończenie dochodzenia antydumpingowego. Co więcej Komisja nie uzasadniła w dostateczny sposób, dlaczego zawieszenie środków leżało w interesie Unii.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych. W szczególności Komisja popełniła błąd w ramach badania zmienionych warunków rynkowych, gotowości przemysłu Unii do zaopatrywania rynku, danych dotyczących produkcji poza Unią oraz podaży i popytu.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja nieprawidłowo skorzystała z klauzuli zawieszenia. Komisja nadużyła swego uprawnienia przyznając zawieszenie jako alternatywę względem nieskutecznych wniosków o wyłączenie produktów z zakresu produktu.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2021/1788 z dnia 8 października 2021 r. zawieszająca ostateczne cła antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/1784 na przywóz wyrobów walcowanych płaskich z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2021, L 359, s. 105).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1784 z dnia 8 października 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz wyrobów walcowanych płaskich z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2021 L 359, s. 6).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2021 r. – NP/Komisja

(Sprawa T-784/21)

(2022/C 73/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: NP (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska